

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Kladně**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 118 EC 66/2011, o 1940 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem Tomíčkova 2144, 149 00 Praha, IČ 64949681, zastoupené JUDr. Michalem Marcinkou, advokátem, se sídlem Ladova 389/10, 779 00 Olomouc, a žalovaného **J. B.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 1940 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 118 EC 66/2011, **je soud.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 3. 3. 2011, čj. 118 EC 66/2011 - 22, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 27. 6. 2011 se navrhovatel (Český telekomunikační úřad) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále převážně jen „*zákon o některých kompetenčních sporech*“) rozhodl kompetenční spor vzniklý podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona mezi ním a Okresním soudem v Kladně týkající se zaplacení částky 1940 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaný (J. B.) a žalobkyně uzavřeli dne 18. 8. 2009 Účastnickou smlouvu; žalobkyně vystavila žalovanému daňovým dokladem č. 0662662209 ze dne 13. 10. 2009 vyúčtování služeb v celkové výši 2258 Kč.

Žalobkyně podala dne 16. 2. 2011 návrh na vydání elektronického platebního rozkazu k Okresnímu soudu v Kladně; domáhala se, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit částku

1940 Kč s příslušenstvím včetně nákladů řízení. Žalobkyně v návrhu uvedla, že prostřednictvím SIM karty a telefonního čísla 733 750 169 byl žalovaný identifikovatelný jak pro využívání služeb poskytnutých žalobkyní, tak při objednávání a konzumování zprostředkovaných služeb třetích stran, které jsou poskytovány prostřednictvím komunikační sítě žalobkyně. Žalobkyně byla oprávněna inkasovat účtovanou částku pro třetí osoby; povinnost žalovaného k úhradě takových plnění byla sjednána ve všeobecných obchodních podmínkách, které jsou součástí uzavřené smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací, na základě těchto podmínek je žalobkyně oprávněna předložit žalovanému plnění ve prospěch třetích osob k úhradě spolu s vyúčtováním ceny služeb elektronických komunikací. Žalobkyně s odkazem na rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 26. 10. 2010, čj. Konf 56/2010 - 12, dovodila, že uvedená plnění související s dodávkou služeb či zboží třetími stranami žalovanému prostřednictvím komunikační sítě žalobce nemají povahu plnění dle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích.

Okresní soud v Kladně usnesením čj. 118 EC 66/2011 - 22 ze dne 3. 3. 2011 rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.), současně rozhodl o nákladech řízení (výrok III.) a o vrácení soudního poplatku (výrok IV.). Soud zastavil řízení dle § 104 odst. 1 z. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), neboť dospěl k závěru, že není dána jeho pravomoc pro projednání věci dle § 7 o. s. ř.; podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinnosti uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Dle soudu je službou elektronických komunikací i volání (§ 2 písm. s) zákona o elektronických komunikacích) na speciálně zpoplatněná čísla provozovaná osobou odlišnou od žalobce, je-li žalobce oprávněn k zaplacení tohoto volání; tyto služby nespádají pod výjimku dle § 2 písm. n) citovaného zákona.

Český telekomunikační úřad (navrhovatel) po postoupení věci odmítl svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu. Navrhovatel rekapituloval ustanovení zákona o elektronických komunikacích, které definují podmínky pro založení jeho pravomoci rozhodnout spor (zejména § 108 odst. 1 písm. g), § 129 odst. 1, § 64 odst. 1) § 1 odst. 2; zdůraznil, že podle § 2 písm. n) se službou elektronických komunikací rozumí „*službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Z tohoto vymezení pojmů je zjevné, že pravomoc navrhovatele je dána v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických služeb, eventuálně o ujednáních na ně úzce navazujících (např. o smluvní pokutě). V případě služeb třetích stran se jedná o objednávku vůči třetí straně na poskytnutí služby o nabízející obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací poskytovatele služeb elektronických komunikací. Poskytnutí této služby nelze považovat za službu elektronických komunikací tak, jak je vymezena v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, žalobkyně není poskytovatelem takové služby, smluvní vztah ji k poskytování takové služby nezavazuje; služby obsahu nepředstavují služby elektronických komunikací, proto je orgánem kompetentním k rozhodování o ceně za tyto služby soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Okresní soud v Kladně v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se ve věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „Úřad“) je zřízen dle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.*“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „*a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou

§ 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatel* se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalovaného naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, šlo-li by o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací; jak vyplývá z definice § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nelze však službou elektronických komunikací rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) umožní sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Zvláštní senát při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel z Všeobecných podmínek žalobkyně s účinností od 1. 10. 2008 přiložených k žalobnímu návrhu, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro vyúčtování za užití služeb, které poskytují třetí osoby s využitím sítě T-Mobile (bod 5.2), z tohoto ustanovení i z tvrzení dle návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu vyplývá, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem.

Z daňového dokladu přiloženého žalobkyní k žalobnímu návrhu – č. 0662662209 ze dne 13. 10. 2009 (za období 13. 9. 2009 – 12. 10. 2009) včetně přiloženého podrobného výpisu hovorů k položce „*zprostředkovaný prodej*“ vyplývá, že žalobkyně žalovanému účtovala částky za (audiotexová) spojení a za užití služby Premium SMS uskutečněná na telefonní čísla počínající kombinací 909.

Telefonní číslo je podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 117/2007 Sb., o číslovacích plánech sítí a služeb elektronických komunikací (prováděcí vyhlášky k zákonu o elektronických komunikacích) „*[č]ást mezinárodního čísla, která následuje po kódu země a která stanovuje v národním formátu adresu koncového bodu sítí uvedených v § 3 pro přístup ... ke službám elektronických komunikací poskytovaným prostřednictvím těchto sítí*“. Podle § 5 odst. 3 a bodu 7 přílohy č. 1 citované prováděcí

vyhlášky počáteční číselná trojkombinace charakterizuje telefonní čísla pro přístup ke službám elektronických komunikací s vyjádřenou cenou; pro počáteční trojčíslí 909 se takovými službami rozumí zábavné služby pro dospělé.

Navrhovatel kompetenčního sporu (Český telekomunikační úřad) vydává podnikatelům oprávnění k telefonním číslům v souladu se zákonem o elektronických komunikacích; jak z databáze navrhovatele vyplývá, čísla počínající kombinacemi 909 navrhovatel nepřidělil žalobkyni (společnosti T-Mobile Czech Republic a. s.), ale osobě odlišné tj. třetí osobě [v posuzovaném případě společnosti TANGER computersystems s.r.o. (dále též jen „*poskytovatel služby obsahu*“)].

Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb, které byly žalobkyni účastníkovi zpřístupněny po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetím osobám odlišným od žalobkyně, po zpřístupnění zvolené služby byl její obsah účastníkovi (žalovanému) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací, žalobkyně „*služby obsahu*“ sama neposkytla, za poskytovatele služeb obsahu ani nepovažovala, pouze umožnila jejich užití; podstatou poskytnuté služby není zcela nebo převážně přenos signálů po sítích elektronických komunikací, ale sdělení a užití obsahu služby jejímu uživateli. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovaným a poskytovatelem služby obsahu; oprávnění žalobkyně požadovat po žalovaném v souladu s článkem 5.2 Všeobecných obchodních podmínek zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní.

Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal žalovaným využití služby za odpovídající službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které dle stejného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací; spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalovaného a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první a příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

V posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací, z pravomoci soudů se tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, soudy rozhodují „*spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*“

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.) a současně tak potvrdil dřívější judikaturu zvláštního senátu (např. čj. Konf 99/2009 - 7 ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. Konf 4/2011, v případě služby PREMIUM SMS též sp. zn. Konf 56/2010), od níž neshledal důvodu se odchýlit. Podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát zrušil rozhodnutí městského soudu, který výroku zvláštního senátu odporuje, a kterým popřel pravomoc soudu k jednání.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Kladně pokračovat v řízení o návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. září 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu